

דעם רבינ'ס אעסיות

ספורי מעשיות
משנים קדמוניות מרבנו
הקדוש רבי נחמן מברסלב
זי"ע א
המעשה עם הבחינות

מעשה ה'
מבן מלך שהיה
מאבנים טובות
גליון 104

שבת שלום, קוראים יקרים!

ובלעד'י, שאין עוד טוב כזה לאף אחד בעולם. וכמה שצאמין בזה יותר, ונחפש בתמימות כף גם נמצא בעזרת ה'.

ואיך מגלים את הנקודות טובות? דוקא במקומות שפואב לנו. כמו שרבנו מספר: "פעם אחת היה הבן מלך מחתף עצים ונקף באצבעו". בתוך הפציעה שלו, שם פתאם נתגלה הטוב שבו. ברגעים הקשים, כשלא הולך כסדר, שם האבן טוב מסתתר. וזה דבר שרואים הרבה, שפשוט עובר על יהודי, והוא נמצא במצר וקשה לו, משם פתאם יוצא לו דבורים חדשים לה' יתברך, או צעקה אמתית מתוך לבו, ששוברת את קירות האבן והאטימות, ואז הוא מגלה שיש בו בפנים משהו אחר לגמרי, מאיך שהוא נראה כל הזמן.

זה עקר התורה של "אזמרה", להאמין לצדיק שמלמד אותנו שיש בתוכנו טוב, ולחפש את הנקודות הטובות בתוכנו. ואף שפשמתחיל להסתכל באותו הדבר הטוב, הוא רואה שהוא גם בן מלא פצעים ואין בו מתם. (ליקוטי מוהר"ן רפ"ב) כמו בן המלך שנעשה כלו מצרע, ונסתר לגמרי הטוב שלו, דוקא משם מתוך השפלות והבזיון הזה הוא זכה, בכח הצדיק שהתפלל ובקש עליו, ש"נתרפא, ונתיבש הצרעת, ונפל ונקלף כל העור ממנו, ונעשה מאבנים טובות כלו, והיה לו כל הסגלות של כל האבנים טובות", אמן.

שבת שלום ומברך!

המעשיות של רבנו הם מלאים חדושים נפלאים. אם נתבונן רק בשם של המעשה, השבוע, נמצא בו חדוש גדול והתעוררות עצום לטוב שבתוכנו, "בן מלך שהיה מאבנים טובות". יש בן מלך כזה נפלא, שהוא מלא כלו בטוב, אנ"ש היו מפרשים שהבן מלך - זה אנחנו, כל אחד מישראל, בני מלכים, שמלאים נקודות טובות ויקרות, אך כמו שאנו לא יודעים מהטוב שיש בנו, וצריכים לחפש את הנקודות טובות בתוכנו, כך גם בן המלך במעשה זו לא ידע את זה, זה לא היה נפר עליו כלל מבחוץ, הוא היה נראה כמו כלם, אך מבפנים הוא היה משהו אחר לגמרי...

רבנו אמר פעם: "אני מקנא מאד איש פשוט (שקורין ערליכער איד), כי נדמה שהולך בן אדם עם דקין וכרששות ואברים כשאר כל העולם ואף על פי כן באמת הוא ענין אחר לגמרי, כי איש פשוט יקר מאד אשרי לו." (שיחות הר"ן י"ד) לפי זה אפשר להבין שהאבנים טובות, זה המקומות ששם מתגלה הכשרות שלנו, ה- "ערליכער איד" שבתוכנו, אך בשביל לגלות את הנקודות טובות האלו, צריך לפני הכל להאמין שזה קיים, שיש את האיש פשוט בתוכי, אני לא סתם עוד מישהו שמסתובב בעולם, "אני בן מלך מאבנים טובות".

וכמו שבמעשה, המלך היה צריך להאמין לברכת הצדיק, למרות שהוא לא ראה שהברכה אכן התקיימה, ובן המלך נולד רגיל כמו כלם, ואין, לא יהלומים ולא אבנים... כך גם בענין הזה. הכל מתחיל מאמונה לדברי הצדיק, עד כמה אנו מאמינים לצדיק שמלמד אותנו: "פי יש בכל אחד מישראל, דבר יקר שהוא בחינת נקדה, מה שאין בחברו" (ליקוטי מוהר"ן לד) רבנו מגלה לנו שיש בתוכנו טוב כזה מיוחד

ספורי מעשיות משנים קדמוניות - מעשה ה' מִבְּנֵי מֶלֶךְ שְׁהִיָּה מֵאַבְנֵי טוֹבוֹת שֶׁסִּפְּרָה רַבֵּנוּ נַחֲמָן מִבְּרֶסֶלַב זִיע"א

מִבְּקָשִׁים וּמִחֲפָשִׁים אֶת הַצְּדִיק הַנ"ל וְלֹא מִצְאוּ
אוֹתוֹ, כִּי כָּבֵר נִפְטָר.

וּבְקָשׁוֹ עוֹד וּמִצְאוּ עוֹד צְדִיק גָּנוּז, וְאָמְרוּ לוֹ
שְׂיִתֵּן לְהַמְּלֶךְ בֶּן, וְאָמַר שְׂאִינוּ יוֹדְעֵי כָּלֵל. וְהוֹדִיעוּ
לְהַמְּלֶךְ, וְאָמַר לוֹ הַמְּלֶךְ גַּם־כֵּן כַּנ"ל: הֲלֹא
הִיְהוּדִים בְּיָדֵי וְכוּ', כַּנ"ל.

אָמַר לוֹ הַחֲכָם (הֵינּוּ זֶה הַצְּדִיק הַנ"ל): תוּכַל
לַעֲשׂוֹת מַה שְּׂאֲצוּהָ? אָמַר הַמְּלֶךְ: הֵן. אָמַר לוֹ
הַחֲכָם: אֲנִי צָרִיךְ שְׂתַבִּיא כָּל הַמִּינֵי אַבְנֵים
טוֹבוֹת, כִּי כָּל אֶבֶן טוֹב, יֵשׁ לוֹ סִגְלָה אַחֶרֶת, כִּי יֵשׁ
אֶצְלַת הַמְּלָכִים סֶפֶר שְׂכָתוֹב בּוֹ כָּל מִינֵי הָאַבְנֵים
טוֹבוֹת.

אָמַר הַמְּלֶךְ: אֲנִי אוֹצִיא חֲצֵי מַלְכוּתִי כְּדִי
שְׂיִהְיֶה לִי בֶּן. וְהֵלֶךְ וְהִבִּיא לוֹ כָּל מִינֵי הָאַבְנֵים
טוֹבוֹת וּלְקַחֵם הַחֲכָם וְהִדְקָם. וּלְקַח כּוֹס יַיִן
וּנְתַנֵּם לְתוֹכוֹ, וּנְתַן חֲצֵי הַכּוֹס לְהַמְּלֶךְ לְשִׂתוֹת
וְחֲצִיָּה לְהַמְּלָכָה.

וְאָמַר לָהֶם שְׂיִהְיֶה לָהֶם בֶּן שְׂיִהְיֶה כֻּלּוֹ מֵאַבְנֵים
טוֹבוֹת, וְיִהְיֶה בּוֹ כָּל הַסִּגְלוֹת שֶׁל כָּל הָאַבְנֵים טוֹבוֹת,
וְהֵלֶךְ לְמִקְוָמוֹ. וַיִּלְדָּה בֶּן, וַנַּעֲשֶׂה שְׂמִחָה גְדוֹלָה
עַל הַמְּלֶךְ.

וְהֵבִין הַנוֹלֵד לֹא הָיָה מֵאַבְנֵים טוֹבוֹת. כִּשְׁהָיָה הַבֶּן
בֶּן אַרְבַּע שָׁנִים הָיָה יִפְה־תֵּאֲרָר מְאֹד וְחֲכָם גְּדוֹל

מַעֲשֶׂה בְּמֶלֶךְ אֶחָד שֶׁלֹּא הָיוּ לוֹ בָּנִים, וְהֵלֶךְ וְעָסַק
בְּדַאקטוֹרִים, כְּדִי שֶׁלֹּא תִהְיֶה מַלְכוּתוֹ נִהְפָּכֶת
לְזָרִים, וְלֹא הוֹעִילוֹ לוֹ.

וַגִּזַּר עַל הַיְהוּדִים שְׂיִתְפַּלְלוּ בַּעֲבוּרוֹ שְׂיִהְיֶה לוֹ
בָּנִים. וְהָיוּ הַיְהוּדִים מִבְּקָשִׁים וּמִחֲפָשִׁים צְדִיק,
כְּדִי שְׂיִתְפַּלֵּל וַיִּפְעַל שְׂיִהְיֶה לוֹ בָּנִים, וּבְקָשׁוֹ
וּמִצְאוּ צְדִיק גָּנוּז, וְאָמְרוּ לוֹ שְׂיִתְפַּלֵּל שְׂיִהְיֶה לוֹ
הַמְּלֶךְ בָּנִים, וְעָנָה שְׂאִינוּ יוֹדְעֵי כָּלֵל. וְהוֹדִיעוּ
לְהַמְּלָכָה,

וְשִׁלַּח הַמְּלֶךְ פְּקֻדָּתוֹ (שְׂקוּרִין אוֹקֵאז) אַחֲרָיו,
וְהִבִּיאוּ אוֹתוֹ לְהַמְּלָכָה. וְהִתְחִיל הַמְּלֶךְ לְדַבֵּר עִמּוֹ
בְּטוֹב: הֲלֹא אַתָּה יוֹדֵעַ, שְׂהִיְהוּדִים הֵם בְּיָדֵי
לַעֲשׂוֹת בָּהֶם כְּרִצוֹנִי. עַל כֵּן אֲנִי מִבְּקָשׁ מִמְּךָ
בְּטוֹב שְׂתִתְפַּלֵּל שְׂיִהְיֶה לִי בָּנִים.

וְהִבְטִיחַ לוֹ שְׂיִהְיֶה לוֹ בְּאוֹתָהּ שָׁנָה וְלָד. וְהֵלֶךְ
לְמִקְוָמוֹ, וַיִּלְדָּה הַמְּלָכָה בַּת, וְהָיְתָה אוֹתָהּ הַבַּת
מְלָכָה יִפְת־תֵּאֲרָר מְאֹד,

וּכְשֶׁהָיְתָה בַּת אַרְבַּע שָׁנִים, הָיְתָה יְכוּלָה כָּל
הַחֲכָמוֹת וּלְזַמֵּר בְּכָלִי שִׁיר, וְהָיְתָה יוֹדַעַת כָּל
הַלְּשׁוֹנוֹת. וְהָיוּ נוֹסְעִים מְלָכִים מְכָל הַמְּדִינּוֹת
לְרֹאוֹתָהּ, וְהָיָה שְׂמִחָה גְדוֹלָה עַל הַמְּלָכָה.

אַחֲרֵי־כֵן נִכְסַף הַמְּלֶךְ מְאֹד שְׂיִהְיֶה לוֹ בֶּן, כְּדִי
שֶׁלֹּא תִהְיֶה מְסֻבַּת מַלְכוּתוֹ לְאִישׁ זָר, וַגִּזַּר שׁוֹב
עַל הַיְהוּדִים שְׂיִתְפַּלְלוּ שְׂיִהְיֶה לוֹ בֶּן, וְהָיוּ

בְּכָל הַחֲכָמוֹת, וְהָיָה יוֹדֵעַ כָּל הַלְשׁוֹנוֹת, וְהָיוּ נוֹסְעִים מְלָכִים לְרֹאוֹתוֹ.

וְהִבֵּת מְלָכָה רָאֲתָה שְׂאִינָה חֲשׂוּבָה כָּל־כָּף וְנִתְקַנָּאָה בּוֹ. רַק זֹאת הָיָה נִחְמָתָהּ, בְּאֲשֶׁר שְׂאוֹתוֹ הַצְדִּיק אָמַר שְׂיִהְיֶה כָּל־מַאֲבָנִים טוֹבוֹת. טוֹב שְׂאִינוֹ מַאֲבָנִים טוֹבוֹת.

פַּעַם אַחַת הָיָה הֶבֶן מְלֶךְ מִחֲתָף עֲצִים וְנִקְרָא בְּאַצְבָּעוֹ, וְרִצְתָהּ הִבֵּת מְלָכָה לְכַרְף אֶת אֲצָבָעוֹ, וְרָאֲתָה שָׁם אָבֶן טוֹב, וְנִתְקַנָּאָה בּוֹ מְאֹד וְעָשְׂתָה עֲצָמָה חוֹלָה, וּבָאוּ כַּמָּה דְּאִקְטוֹרִים, וְלֹא הָיוּ יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת לָהּ רְפוּאָה,

וְקִרְאוּ לְמַכְשָׁפִים. וְהָיָה שָׁם מְכַשֵּׁף, וְגִלְתָהּ לוֹ הַאֲמַת, שֶׁהִיא עָשְׂתָה עֲצָמָה חוֹלָה, כַּנִּל, וְשָׁאַלָה אוֹתוֹ אִם יוּכַל לַעֲשׂוֹת כְּשׂוּף לְאָדָם שְׂיִהְיֶה מְצַרְע. אָמַר: הֵן.

אָמְרָה לוֹ: אוּלַי יִבְקֹשׁ מְכַשֵּׁף שְׂיִבְטַל הַכְּשׂוּף וְיִתְרַפֵּא. אָמַר הַמְכַשֵּׁף: אִם יִשְׁלִיכּוּ הַכְּשׂוּף אֶל הַמַּיִם, לֹא יוּכְלוּ לְבַטְלוֹ עוֹד.

וְעָשְׂתָה כֵּן, וְהִשְׁלִיכָה הַכְּשׂוּף אֶל הַמַּיִם, וְנִעְשָׂה הֶבֶן מְלֶךְ מְצַרְע מְאֹד, (וְהָיָה לוֹ) עַל חֲטָמוֹ צָרְעַת וְעַל פָּנָיו וְעַל שְׁאָר גּוּפוֹ, וְעַסַּק הַמְּלָךְ בְּדָקְטוֹרִים וּבְמְכַשָּׁפִים וְלֹא הוֹעִילוֹ.

וְגִזַּר עַל הַיְהוּדִים שְׂיִתְפַּלְלוּ, וּבִקְשׂוּ הַצְדִּיק הַנִּל, וְהִבִּיאוּ אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ, וְהַצְדִּיק הַנִּל הָיָה מִתְפַּלֵּל תָּמִיד לְהֵשִׁים יִתְבַּרְךָ בְּאֲשֶׁר שֶׁהוּא הָיָה

מִבְּטִיחַ שְׂיִהְיֶה הֶבֶן מְלֶךְ כָּל־מַאֲבָנִים טוֹבוֹת, וְלֹא הָיָה כֵּן,

וְהָיָה טוֹעֵן לְהֵשִׁים יִתְבַּרְךָ: הֲאִם עָשִׂיתִי זֹאת בְּשִׁבִיל כְּבוֹדִי? לֹא עָשִׂיתִי כִּי אִם בְּשִׁבִיל כְּבוֹדְךָ, וְעַכְשָׁיו לֹא נִתְקַיֵּם כְּמוֹ שְׂאִמְרָתִי.

וּבֹא הַצְדִּיק לְהַמְּלֶךְ, וְהָיָה מִתְפַּלֵּל וְלֹא הוֹעִיל, וְהוֹדִיעוּ לוֹ שֶׁהוּא כְּשׂוּף.

וְהַצְדִּיק הַנִּל הָיָה גְבוּהָ לְמַעְלָה מִן כָּל הַכְּשָׁפִים, וּבֹא הַצְדִּיק וְהוֹדִיעַ לְהַמְּלֶךְ שֶׁהוּא כְּשׂוּף, וְשֶׁהִשְׁלִיכוּ הַכְּשׂוּף לַמַּיִם, וְאִין תִּקְנָה לְהֶבֶן מְלֶךְ כִּי אִם שְׂיִשְׁלִיכוּ הַמְכַשֵּׁף שְׂעָשָׂה הַכְּשׂוּף לַמַּיִם,

אָמַר הַמְּלָךְ: אֲנִי נוֹתֵן לָךְ כָּל הַמְכַשָּׁפִים לְהִשְׁלִיכֵם לַמַּיִם כְּדִי שְׂיִתְרַפֵּא בְּנִי.

וְנִתְרַאָה הִבֵּת מְלָכָה וְרִצְתָה אֶל הַמַּיִם לְהוֹצִיא הַכְּשׂוּף מִן הַמַּיִם, כִּי הִיָּתָה יוֹדַעַת הֵיכָן מִנַּח הַכְּשׂוּף, וְנִפְלָה אֶל הַמַּיִם. וְנִעְשָׂה רַעַשׁ גְּדוֹל שֶׁהִבֵּת מְלֶךְ נִפְלָה אֶל הַמַּיִם,

וּבֹא הַצְדִּיק הַנִּל וְאָמַר לָהֶם שֶׁהֶבֶן מְלֶךְ יִתְרַפֵּא, וְנִתְרַפֵּא, וְנִתְיַבֵּשׁ הַצָּרְעַת וְנִפְּל וְנִקְלַף כָּל הָעוֹר מִמֶּנּוּ

וְנִעְשָׂה מַאֲבָנִים טוֹבוֹת כָּל־כָּף, וְהָיָה לוֹ כָּל

הַסְּגָלוֹת שֶׁל כָּל הַמַּאֲבָנִים טוֹבוֹת:

(הֵינּוּ כִּי אַחַר שֶׁנִּקְלַף הָעוֹר אַז נִתְגַּלָּה וְנִרְאָה שֶׁהֶבֶן מְלֶךְ הוּא כָּל־מַאֲבָנִים טוֹבוֹת, כְּאֲשֶׁר אָמַר הַצְדִּיק הַנִּל).

שם _____
טלפון _____
עיר _____

דעם רבינ'ס מעשיות

מבחן בסיפורי מעשיות

מעשה ה' - מִפֶּן מַלְךְ שֶׁהָיָה מֵאַבְנִים טוֹבוֹת

- פעם בשם צדיק גנוז, פעם בשם בעל שם, ופעם בשם חכם
- פעם בשם צדיק נסתר, פעם בשם צדיק
- י. **מה ענה הצדיק שמצאו?**
- שיתפלל על המלך
- שיהי' להמלך בן
- שאינו יודע כלל
- יא. **מה אמר החכם למלך?**
- שיביא לו כל המיני אבנים טובות
- שיביא לו אבן טובה
- שיביא לו כל המיני מרגליות שבעולם
- יב. **מה אמר אח"כ החכם מה יהי' עם הבן שלהם?**
- שיהיה כולו מאבנים טובות
- שיהיה לו כל הסגולות של כל אבנים טובות
- שתי התשובות נכונות
- יג. **מה היה הבן כשהיה בן ד' שנים?**
- יפה תואר מאבנים טובות
- ידע כל הלשונות
- יפה תואר מאוד וחכם גדול והיה יודע כל הלשונות
- יד. **מה ראתה הבת מלכה כשרצתה לכוון אצבעו של הבן?**
- ראתה שם אבן טוב
- ראתה שם מרגלית
- ראתה שם אבנים טובות
- טו. **מה נעשה אח"כ הבן מלך מכח הכישוף?**
- מצורע מאוד
- חולה מאוד
- שתי התשובות נכונות
- טז. **מה הודיע הצדיק הנ"ל למלך?**
- שבנו ישאר כך תמיד
- שבנו יתרפא
- שהוא כישוף
- יז. **מה הודיע הצדיק הנ"ל אחרי שהבת מלכה נפלה למים?**
- שבנו ישאר כך תמיד
- שהשליכו הכישוף למים
- שבנו יתרפא

- א. **מה גזר המלך על היהודים?**
- שיביאו לו צדיק שיתפלל עליו
- שיביאו לו חכם שיתפלל עליו
- שיתפללו בעבורו שיהיה לו בנים
- ב. **איך מכנה רבינו את מי מצאו היהודים שיתפלל על המלך?**
- חכם אחד
- צדיק גנוז
- צדיק גדול
- ג. **מה ענה הצדיק שמצאו?**
- שיתפלל על המלך
- שכל אחד יתן צדקה
- שאינו יודע כלל
- ד. **מה הבטיח הצדיק למלך?**
- שיהיה לו באותה שנה וולד
- שיהיה לו באותה שנה בן
- שיהיה לו באותה שנה בת
- ה. **מה ילדה המלכה אז?**
- בן
- בת
- בן ובת
- ו. **מה היתה יכולה הבת כשהיתה בת ד' שנים?**
- כל החכמות
- לזמר בכלי שיר
- כל החכמות ולזמר בכלי שיר וכל הלשונות
- ז. **מה שוב גזר המלך על היהודים?**
- שיביאו לו צדיק שיתפלל עליו
- שיביאו לו חכם שיתפלל עליו
- שיתפללו שיהיה לו בן
- ח. **מה קרה לצדיק שמצאו בפעם הראשונה?**
- הסתתר ולא יכלו למצאו
- כבר נפטר
- נפל למשכב
- ט. **שאלת זכות: איך מכנה רבינו בהמשך המעשה את מי שמצאו היהודים שיתפלל על המלך?**
- פעם בשם צדיק גנוז, פעם בשם צדיק, ופעם בשם חכם

והיה לו כל הסגולות של כל האבנים טובות - בהצלחה גדולה

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה ניתן לחייג לקו דעם רבינס אור 02-534-5040 – או לשלוח לפקס: 15326519611,

או ל: m025345040@gmail.com פאר אידיש רופט 02-5-3333-72